

La barriada de Bellvitge i la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat no serien el mateix sense el seu centre hospitalari, que compleix cinquanta anys

L'hospital que va canviar un barri

JOSE POLO

L'Hospitalet de Llobregat

Sota el nom de Ciudad Sanitaria de la Seguridad Social Príncipes de España va néixer, ara fa 50 anys, el que avui dia es coneix com a hospital universitari de Bellvitge. Es tracta d'un equipament públic clau en el sistema sanitari de l'àrea metropolitana de Barcelona i més enllà. Igual que les onades migratòries d'altres punts d'Espanya a la recerca d'una vida millor o les accions veïnals perquè no es construïssin més blocs de pisos, el centre sanitari va ser un focus de transformació i identitat del barri. Sense aquest, ni la barriada ni l'Hospitalet de Llobregat actuals serien el mateix.

“Tot allò eren camps i ara tenim fins i tot la Universitat de Barcelona (UB)”, recorda Roque Fernández. Ell va arribar el 1976 a l'enclavament, procedent de Ponferrada, i ara presideix l'Associació de Veïns de Bellvitge, una de les entitats veïnals de la zona.

Efectivament, l'hospital es va construir en una zona agrícola d'on ara tan sols es conserva Cal Trabal, l'últim reducte agricultor de la segona ciutat de Catalunya, amenaçat durant anys per plans urbanístics, i ara sembla que està blindat. Aquests camps es van inundar el 1971 en una espectacular crescuda del riu Llobregat que va obligar a paralitzar les obres de construcció.

Unes feines en què també es van registrar protestes laborals contra les llargues jornades i les precàries condicions. Fins i tot es va arribar a fer una mena de vaga encoberta durant els últims anys de la dictadura franquista, segons es recull a *Hospital universitari de Bellvitge. 50 anys*, un llibre editat per l'hospital per commemorar l'efemèride.

“Tot ha canviat radicalment. Urbanísticament, s'ha millorat un munt”, considera Fernández. En posa un exemple Antoni Martínez Yelamos, habitant de Barcelona, però nascut a la Torrassa de l'Hos-

JOAN MATEU PARRA / SHOOTING

Diferent. L'entorn de les torres de Bellvitge és diferent de quan es va estrenar

Camps. Es va alçar envoltat de terrenys agrícoles dels quals ara només en queda un reducte

pitalet, cap de neurologia de Bellvitge: “Tot el que hi havia entre l'edifici de la facultat i l'hospital era un descampat de sorra”.

Martínez va arribar a Bellvitge el 1990 com a estudiant, i quatre anys més tard va entrar-hi com a resident. “Estic segur que l'evolució de

L'equipament exerceix de tractor econòmic a la segona ciutat de Catalunya

l'hospital ha ajudat a transformar la ciutat. I també a la inversa”, diu.

En aquest entorn, a més de la UB, també hi ha equipaments del mateix sector, com l'Institut Català d'Oncologia o l'Idibell, l'Institut d'Investigació Biomèdica de Bellvitge. La connexió entre els que es troben en un costat i a un altre de l'avinguda de la Gran Via continua sent un aspecte que cal resoldre mentre el metro va arribar el 1989.

Per Martínez Yelamos, la presència de tot aquest ecosistema sanitari, formatiu i d'investigació en l'àmbit de la salut ha obligat a “millorar les infraestructures” de la zona amb el temps. “L'hospital també actua com a motor econòmic”, sentència el cap de neurologia.

“Som l'empresa més important de l'Hospitalet”, considera Pere Cardona. Ell és el cap de la unitat d'ictus de Bellvitge i veí de l'Hospitalet de tota la vida. Viu al barri de Collblanc. Va entrar al centre hospitalari el 1999. “L'avantatge de Bellvitge és que es feien més pràctiques. A més, ser a prop de casa és un al·licient”, recorda.

Segons Pere Cardona, Bellvitge exerceix una funció d'“arrossegament” a l'Hospitalet. “Aportem PIB”, relata. Però, a més d'aquest efecte tractor en els àmbits econòmics, el doctor apunta cap a altres factors més emocionals per explicar la relació del centre hospitalari amb el seu veïnat. “Parlem d'un hospital molt vinculat a la ciutat, que genera confiança”, descriu.

Fa més d'una dècada que Roc Fernández es manifesta contra les retallades a la sanitat pública. Com seria Bellvitge sense l'hospital? Després d'uns instants pensant, el representant veïnal respon: “No ho sé”. No s'ho pot imaginar.●

Colau i Trias, cara a cara

Enric Sierra

Duien que una de les raons de la derrota de Xavier Trias a les eleccions del 2015 va ser la seva obsessió per la candidata novella Ada Colau, sobretot al final de la campanya electoral. Colau era una activista sense experiència en el camp polític municipal que va irrompre amb un discurs populista i va aconseguir arrossegar el llavors alcalde a un debat cos a cos. Alguns estratègics polítics encara avui consideren que aquesta actitud va ser un error de Trias, perquè va elevar la cotització electoral de qui, a la fi, va guanyar les eleccions i li va arrabassar la vara d'alcalde.

Vuit anys més tard tenim una situació semblant, tot i que amb els papers canviats. Colau és l'alcalde, i Trias, l'aspirant. Però, a diferència del 2015, tots dos són àmpliament coneguts i no necessiten el cos a cos per guanyar més notorietat. No obstant això, tant els comuns com la candidatura de l'excalde no amaguen la preferència per situar la batalla electoral en una lluita entre dos: Colau i Trias. Per això, l'anunci de la candidatura de l'excalde es va acollir amb entusiasme a les files de BComú per, almenys, dues raons. La primera és que l'aparició de Trias els ajuda a allunyar el lema popular de “Colau sí o Colau no” que s'havia instal·lat al carrer des de fa mesos i que ara intentaran canviar pel lema “Colau o Trias”.

En segon lloc, els comuns consideren que la candidatura de JxCat dona més possibilitats a l'alcalde, perquè deixa en segon terme el PSC i ERC. En aquest sentit, BComú presentarà

Els comuns celebren la candidatura de JxCat perquè canvia el “Colau sí o no” pel “Colau o Trias”

Colau com la líder d'un govern que ha tingut el suport de socialistes i republicans. Per tant, el model de ciutat és coincident amb els socis de legislatura i pensen que poc debat hi pot haver més enllà dels matisos. En canvi, amb Trias, la confrontació sobre idees i projectes per governar la ciutat és diàfana.

L'equip de l'excalde discuteix sobre si és encertat buscar el cara a cara amb Colau, perquè hi ha qui pensa que això donarà oxigen a una candidata que volen presentar com a perdedora i de sortida. A més, Trias sap que deixar de banda la resta de candidats és arriscat, perquè necessitarà el suport d'altres grups si aspira a governar i no li convé menysprear-los. Per la seva banda, l'alcalde no té aquesta preocupació, perquè se sent molt segura que obtindrà els vots dels seus socis tant si guanya com si el seu partit té la possibilitat d'entrar al govern.

Serà interessant observar què faran els altres dos candidats amb opcions, Jaume Collboni (PSC) i Ernest Maragall (ERC), per trencar aquest escenari polaritzat. De moment tots dos s'han desmarcat del projecte estrella de Colau sobre les superilles, tot i que el gest polític rellevant serà el suport a l'aprovació del pressupost municipal que Colau s'adjudicarà com a èxit propi. Les coses són així als ajuntaments, l'alcalde és qui s'emporta el protagonisme per a les coses bones i per a les dolentes. I, al ple de divendres, en veurem el millor exemple. Bon Nadal.

